

du-i felul în care păpușa poate fi animată prin talentul și îndemnarea păpușarului. Și, așa, Fetița descoperă o lume nouă, o lume veselă, plină de surprize: lumea păpușilor.

Regizorul Pál Antal ne propune un spectacol sincer, fără mari subtilități, în care acțiunea este descifrată cu claritate, iar umorul este direct. Uneori, liniile sunt voit îngroșate, scontând efecte sigure, conturând viguros caracterele. Muzica de scenă (propusă de regizor) ne redescoperă slagăre de mult uitate care, de sub praful așternut pe disc, redecaptă desuete nostalgii și destul ridicol. Scenografia este semnată de Jozsef Haller, care pune în decor pete de culoare groasă, tari, riscă stridența, dar se oprește la vreme, realizând o notă de comic prin contururi curajoase și texturi violente.

Eroii-oameni au haz și farmec, cite-odată chiar și cite o picătură de lirism. Maria Szabó (Fetița) și László Nagy (Pompierul) realizează un cuplu remarcabil. Sándor Adorjan (Gulliver) mizează mai ales pe efecte comice verbale, verificate de o lungă experiență. Gyöngyvér Bartha (Balerina) și Jozsef Vilhelm (Clovnul) se dovedesc prezente utile în economia spectacolului, în timp ce Viorel Friciu (Hapsinul) impune cu convingere o partitură fermă, cu altul mai interesantă cu cât este cîntată pe o singură coardă.

Cele două spectacole, prezentate recent în premieră la Teatrul de păpuși din Tîrgu Mureș, au un punct comun: ambele valorifică creația literară a unor păpușari de excelentă condiție profesională.

Mihai Crișan

CARNET I.A.T.C.

■ D-ALE CARNAVALULUI

de I. L. Caragiale

Cu *D-ale carnavalului* își face intrarea în această stagiune clasa conferențiar da Manu (asistent Cătălin Naum). Aceeași clasă mai păstrează în repertoriu *A treia țepă*, spectacol din anii trecuți (premiat la Festivalul național „Cîntarea României”), în care interpreții demonstrau o subtilă artă a portretizării, reunind episoade printr-o idee integratoare.

În noua reprezentație, interpreții spun cu intonație comică un text învățat pe dinafară, se mișcă și gesticulează așa cum au învățat în repetiții, dar, din toate acestea, abia într-un tîrziu se infiripă o lume, o atmosferă, o problemă.

Spectacolul începe cu un motto din schița „La Moși” — inventar de obiecte și sentimente puse pe tarabă la prețuri derizorii. Tot ce urmează, peripețiile de carnaval și dramele de trădare în amor, Catindatul și cariera lui de la percepție, distrusă, se desfășoară sub acest semn al derizoriului și al farsei groase. Personajele se miră tot timpul de ce li se întimplă, au o perplexitate candidă, pozează în victime, visează la un destin care să-i înalțe deasupra condiției lor actuale, la o viață în care vitriolul să fie vitriol englezesc și nu cerneală violentă, amorul — amor și nu josnică traducere. Sint nemulțumiți și deci agresivi, agresivi, dar fricoși, fricoși și mitocani. Sarcina sce-

nică se dezvăluie cu pregnanță, în special în actul balului, cînd Crăcănel (Eli Măguleanu) se compătimește cu abulică disperare, Catindatul (Anton Flaviu) vrea să fie prieten cu toți și nimeni nu vrea să fie prieten cu el, Pampon (Mihai Vasilescu) își plimbă înversunarea, Mița Baston și Didina Mazu (Ecaterina Nazarie-Birlădeanu și Victoria Cocias) gi-fie în viltorii patimii, în timp ce fri-zerul (Romeo Bărbosu), obiectul disputei, nu pare să justifice pasiunile stîrnite, puținel cum e, la trup și la dorință. În acest act, relația scenică funcționează ade-vărat și cu haz. În alte scene, însă, ade-vărul este înlocuit uneori cu forfotă și zgomot, alteori cu ticuri și poante, cite-odată cu o joacă vulgară de-a vulgaritate. Chiar dacă această ultimă obser-vație a fost determinată de cîteva gesturi cu o pondere neînsemnată, o facem to-țuși, cu credința că, de vreme ce școala de teatru n-a găsit încă rețeta vacci-nului contra prostului-gust, ar fi de dor-rit ca măcar să nu cocheteze cu dușmanul.

Magdalena Bolangiu

■ TRANDAFIRUL ȘI COROANA

de J. B. Priestley

Așa cum ne anunță un caiet de sală, tipărit anume, sub îngrijirea Monicăi Săvulescu, interpreții acestui text scurt,